

Kun suomalaiset miehet itkivät

Toissatalvena olin apuna järjestelyissä, kun tunnettu haaparantalainen kylpylähotelli käytti yritysvieraitaan Luulajassa Elitserienin ottelussa. Tuon matkan muistavat kaikki osanottajat, sillä tähtivieraana oli sekä Leijonien että Luleå Hockeyn elävä legenda Jarmo Myllys.

Oli hyvin erikoinen hetki, kun Myllys luisteli jälle pudottamaan avauskiekon ja ruotsalaisyleisö osoitti suosiota seisaaltaan. Standing ovation on harvinainen tapaus suomalaispelaajalle Ruotsissa. Samaan aikaan luulajan fanit levittävät omaan katsomoonsa lakanan, jossa luki "Jarmo Myllys walks on water". Omassakin seurueessamme ottelun seuraaminen jäi sivuseikaksi, kun maailmanmestari kertoi uransa tähtihetkestä klubiravintolassa.

Jatkoimme yöksi muuttanutta iltaa pienemmällä porukalla Tornion Kaupunginhotellin baaritiskillä. Ei ole mikään suuri ihme, että puheet kääntyivät entistä vahvemmin vuoden 1995 maailmanmestaruuteen ja ennen kaikkea kuuluisaan Globenin finaaliin. Myllys kertoi, että hän kävi finaalia edeltävänä iltana jokaisen Tre Kronorin pelaajan mielessään yksitellen läpi. Analyysin jälkeen hän soitti kotiin ja totesi vaimolleen, että loppuottelun suhteen kaikki on kunnossa. Muutenkin Myllys korosti, että vuoden 1995 kisoissa Leijonilla ei ollut epäilyksen hetkiä.

Vuoden 1995 MM-kisat ovatkin osa oman urheilusukupolveni sielunmaisemaa. "Den glider in", Ville Peltosen kypärätempu ja Timo Jutilan tuuletus 4-0 maalın jälkeen ovat syöpyneet unohtumattomasti mieleen kuin eilinen päivä. Sen finaalin jälkeen kenenkään ruotsalaisen ei tarvinnut enää kysyä "Vem fan är Saku Koivu?"

Luulen nähneeni urheilun parissa kohtuullisen paljon, mutta täytyy myöntää, että vuoden 1995 finaalin viimeinen minuutti on ainoa kyöneleet silmiin tuonut hetki sportin parissa. Viimeisiä sekunteja laskiessa pyyhittiin kokonaiselta sukupolvelta sielun syövereistä kaikki MM-kisojen, olympiakiekon ja Istvestija-turnausten katkerat nöyryytykset. Kaikki Tre Kronorin loppuhetkien tasoitukset oli Leijonille anteeksi annettu. Kyllä sellaisessa tilanteessa raavainkin suomalainen mies voi osoittaa avoimesti tunteensa! Ottelun jälkeen suomalaiset kadut ja ravintolat olivat täynnä väkeä. En ikinä unohda näkyä, kun ruotsalainen poliisiauto jäi jumiin Haaparannalla suomalaisten aiheuttamaan ruuhkaan. Joku reipas nuori mies kiersi mopolla muutaman kierroksen poliisiautoa Suomen lippu kädessä. Ruotsalaiset poliisit eivät tienneet, olisiko pitänyt itkeä vai nauraa.

Torniolaisessa Green Line-nimisessä ravintolassa eräs mutasarjoissa vastapuolella jalkapalloa potkinut tuttu tuli vastaan mestaruushuumassa, jota voisi kuvailla pystysuoraksi nousuhumalaksi. Emme olleet todellakaan ylimpiä ystäviä, mutta hän totesi halauksen kera, että "olet ihana ihminen!" Viimeistään silloin tajusin, että olin kokenut muun kansakunnan kanssa täysin ainutlaatuisen päivän.

Julkaistu Pohjolan Sanomissa 7.5.2011